

*Elsodor új csillagképek alá az idő áramlása,
halványul rétegeződött múltam gyásza;
az ének a gondolatokba gyűrődik,
mint kérges bőrtarisznyába fátjolvirág.*

A vásárban látott lovakra

*Mondtam a példát egyszer — hány éve már! —
a vásárban látott lovakra nem licitál
kifordult zsebbel az ember, de hazatér —
és várja a ládafiában száraz kenyér.*

FODOR ANDRÁS

Beszélgetés

— In Memoriam Colin Mason —

*Eljött a meghittség órája,
leül elénk
a vastag szőnyegekre.*

*A tenger-éjszakába most
sima tenyérként fölnyílik
a félsziget kőszikla-ökle.
Nem törődik a bárszékek körül
hangoskodó rosszarcú ír fiúkkal.*

*Kettőnknek adja mind e palotát,
mert mi vagyunk a választottak.
Mert nincsen itt sehol,
ki egymást nálunk jobban értené.*

*Mi is történt azóta?
Távol a Duna mellett,
hogyan van a folyton bővülő család?
Külön-külön a régiek, újak?*

*S hogy van a családfő, kire
minden útközben lelt örökség:
a bronztű és torony,
az ősi föld minden tudása rávall, —*

hogy van Fülep a kórházi ágyon?
Huszonkét év reflektorán át
látom az étteremből jövet a folyosón:

„— Olvastam a kis angol
cikkét a vonósnegyesekről.
Hát mondhatom, remek!
Nem gondoltam, hogy így értse egy angol
Bartókot! — ... és
hogy megtanulta ezt a tatár nyelvet!”

Hat év után az esti verandán
csillan vissza a megtért,
szemüveges kópémosoly:

„— Igen, mi ketten, — Professzor úr, meg én,
még tudunk magyarul.”

— Látod magadat olykor ott
a hurrogó kollégiumban?
Cingáran ácsorogsz a linóleumon.
Kockás ing, borzas üstök.

— Te nem vagy úgy, mikor belül
szorít valami emlék,
fütyülni kell inkább,
hogy meg ne hatódj?

— Én nevetni is szoktam.
Tudod, mikor a részeg-
bolyhokkal teli folyosón
cipeltelek vállamra vonva,
gyöngéden: — Gólya viszi a fiát ...

Mi őrizhetne jobban?
Vagyunk, amik lehetünk.
Egymásba nyíló tér, idő,
egyetlen ifjúság.

